

عنوان مقاله:

طراحی مرکز آموزشی کودکان 6 تا 12 سال با رویکرد جایگاه فطرت در شکل دهی فضای کودکانه

محل انتشار:

اولین کنفرانس ملی شهرسازی، مدیریت شهری و توسعه پایدار (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

زهرا بهپور - کارشناس ارشد معماری، مدرس دانشگاه آزاد اسلامی واحد ابرکوه

اسماعیل کریمی - کارشناس ارشد عمران، مدرس دانشکده فنی و حرفه ای شریف ابرکوه

خلاصه مقاله:

همه‌ی ما انسانها یک زمانی کودک بودیم. کودکی که رشد کرد و بزرگ شد و روزهای شاد کودکی به یک خاطره تبدیل شد. خاطره‌ای که گرد زمان را به خود گرفت. در واقع انسان بزرگسال کودکی را به همراه دارد و رشد زمانی به وقوع می‌پیوندد که ما واقعیت شناخت خود را بسوی حقیقت کمال مطلق تعالی داده و نزدیکتر کنیم. رابطهای که بین ذهنیت بزرگسال و کودکی او به وجود می‌آید، نشأت گرفته از دوران کودکی و ذهنیت و ادراک او نسبت به محیط است. به هنگام فضا سازی برای کودکان باید توجه داشته باشیم، کودکی زمانی است که روزی گذشته‌ی هر فرد میشود و در ناخودآگاه هر کسی قرار دارد و میتواند با تداعی در دسترس خودآگاه قرار گیرد. آنچه که رابطه کودک را با محیط و فضای اطرافش بیشتر کرده، نزدیکی فضا به طبیعت و فطرت او میباشد. اگر بتوانیم برای کودک شرایطی ایجاد کنیم که بتواند با محیط اطراف رابطه برقرار کند و او را به دنیای خودش نزدیکتر سازد، انسان خلایق بار آورده‌ایم و به او این جسارت داده‌ایم که به گونهای دیگر ببیند و فضاهایی برای کودک خلق خواهیم کرد که با تکیه بر فطرت کهاز ویژگیهای منحصر به فردش متنوع بودن همیشگی است، استفاده شده و بدین ترتیب در برانگیختن حس کنجکاوی، خلاقیت، تفکر و حل مشکل میان کودکان به میزان قابل توجهی تأثیرگذار است. بدین منظور در این پژوهش تلاش شده است تا با بهره‌گیری از ویژگیهای فطری در کودک، راهحلهای طراحی برای برقراری ارتباطی محسوس یا نامحسوس، اما تأثیرگذار، بین فضای معماری و تقویت بنیه علمی کودکان جستجو شود.

کلمات کلیدی:

فطرت، کودک، فضا، مرکز آموزشی و . .

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/361928>

